

Cola-les

Knu wieren wie mäd uus Skoatclub ätter Benstrup tou Spargel ieten. Gans sääd wieren wie. Wät häd uus dät goud smoaked! Oaber les ätterdäm moaste einfach uk noch wese. Wät waas dät nu foar een grooten Pot ful, wie wuuden him nit moor mäster.

Iek hääbe dan an dän Disk fertäald, dät wie fröier as Baiden les toun Slikkerjen goar nit koanden. Dät eerste Moal hiede iek les ieten in Lier. So as in een Stuk Brood hiede iek do in dät les bieten.

Do Tuske hieden mie so seer dän.

„Wie hieden les uk al inne Baidenstied“, kwaad Klöären Joop, „oaber bloot een Soarte, dät waas Cola-les, un uk bloot inne Winter. In Schäddele bie Geeders Huus hoangede dät les stangenwiese an dät Dak, wät boalde bit anne Grund geen. Die krüderche Gesmak fon Cola un uk die Klöär koom fon dän Mjuks, die inne Winter appe Ponnen liech. Ju Waamte koom dät Fäi tougoude, wät deerunner stund.

Älke Dai, wan wie ätter Skoule geenen of wierkoomen, häbe wie lesjukele oubreeken un apieten. Wie kuden so fuul iete, as wie moaten, altied koom näiet les wier. Dät is uus uk goud bekeemen, fon wäagen Bakterien of Salmonellen.“

Sukke frostiche Wintere rakt dät nu goar nit moor bie uus, un uk Geeders Huus stoand nit moor in Schäddele. Somäd rakt dät uk neen Cola-les moor, bloot so toun Oubreeken un aal uumesunst.

Wät is dät benoarlek! Joop hied so jädde noch insen deerfon ieten.

Gretchen Grosser (Uut: Dööntjene un Fertälstere uut Seelterlound Bd. 1)

Die Rottenfanger fon Hameln

In dät Jier 1284 (twelichhunnertfjaueruntachtich) liet sik in Hameln ´n oarigen Käärel sjoo. Die hiede ´n Jikkel fon koakelbunt Götjen oane un roate sik as Rottenfanger fon Hameln uut. Hie ferspriek foar Jäild, ju ganse Stääd fon alle Muuse un Rotten tou befräien.

Do Ljude wuden fluks appe Stede määd him eenich un täädten him sin Loon tou. Die Rottenfanger look dan handich sien Floaitepüüpe uut sien Buksentaaske un fäng oun tou floaitjen. Do koomen bumsdi do Rotten un Muuse uut alle Huuse ruutflitskjen un sammelden sik uum him tou.

As die Rottenfanger nu meemde, deer waas nit een Muus of Rotte tourääch bliuwen, geen hie häärut uut Hameln. Die ganse Hoopen koom him ätter, un hie stjuurde jo aal anne Weser. An´t Ouger krauelde hie sien Buksepüüpen ap un steech in´t Woater. Aal do Dierte foulgeden him un fersoopen.

So wieren do Ljude fon Hameln fon hiere läipe Ploage befräit. Nu diede do dät oaber läid uum dät fersprekene Jäild. Jo wüül´n dän Rottenfanger sin Loon nit reeke. Die wude gans ferträitelk un geen wäch.

Säksuntwintichsten Juni koom hie oaber wier. Nu waas hie ´n Jäger, un hie liet nu wier sien Floaite heere. Dütmoal koomen nit Rotten un Muuse ätter him tou, noa, alle Baidene, Wuchtere un Wäänte fon fjauer Jier of an, in sun groote Toal, ju groote Doachter fon dän Bürgermeister waas deer uk mee moanken.

Die ganse Swoorm geen bääte dän Jäger ien. Hie stjuurde aal in´n Bierich, wier hie määd alle Baidene ferswoond.

Do Oolden ronnen foar alle Pouten un soachten gans truurich hiere Baidene. Foar allen do Mämen roarden gans bedröiwed.

Fluks wuden Boskupper utsoand tou Woater un uk tou Lounde, uum häärut tou kriegen, of me do Baidene wäil blouked hiede.

Oaber aal dät Säiken waas uumsunst. In gansen wieren 139 (hunnertunnjugenuntrietich) Baidene ferlädden. Aan Waadebukse waas in ´n Slip meeronnen un troalde wieruume, sin Jikkel tou hoaljen, wiertruch hie do dät Ungluk äntgeen.

As hie touräächkoom, wieren aal do uur Baidene in dän Höäwel ferswuunden.

Ju Legende kwädt, die Rottenfanger is määd do Baidene fon Hameln in ´n beter Lound geen, wier do Moansken hier Ferspreken hoolde, besunners juunuur Rottenfangere.

Ap Seeltersk apskriuwen fon Gretchen Grosser (Uut „Seelter Märchenbouk“)

Die swäite Bräi

Deer waas insen moal ´n äärm, from Wucht, dät lieuwde määd hiere Mäme gans alleenich, un jo hieden niks moor tou ieten.

Do geen dät Wucht häärut in ´n Holtbusk.

Deer koom hier ´n oold Wieuwmoanske toumäite. Dät koande al hiere Ferträit un roate dät Wucht ´n litjen Pot.

Tou dän skuul ju kwede: „Pot sjud!“

Dan sood die Pot gouden swäiten Riesbräi.

Wan ju kwad: „Pot stound!“, dan heerde die Pot wier ap tou sjoden.

Dät Wucht waas nu bliede un broachte dän Pot ätter hiere Mäme tou. Jo wieren nu hieren Kröäk loos, hougeden nit moor tou smoachtjen un eeten swäiten Riesbräi, so oafter as jo man wüül ´n.

Insen waas dät Wucht uutgeen. Hiere Mäme hiede Smoacht un kwaad deeruume tou dän Pot: „Pot sjud!“

Do sood die Pot un ju Mäme eet sik sääd. Nu wüül ju oaber, dät die Pot wier apheerde tou sjoden, man ju wiste dät Woud nit moor.

Soo sood die Pot aal man färe. Die swäite Bräi steech uur dän Rand fon dän Pot wäch un sood un sood aal man tou gouden Riesbräi. Ju ganse Köäkene waas al full un dan dät ganse Huus un dät twäide Huus un dan noch ju Sträite. Dät saach bienaist uut, as wan die Pot ju ganse Waareld sääd moakje wüül. Neen Moanske wiste sik moor tou hælpen. Äntelk, as bloot noch een eensich Huus uurich waas, koom dät Bäiden wier ien un kwaad bloot insen: „Pot stound!“

Do heerde die Pot fluks ap tou sjoden. Wäl oaber in ju Stääd gunge wüül, die moaste sik eerste truch dän ganse swäite Bräi iete.

Bruure Grimm (uursät fon Gretchen Grosser)

Dät blaue Hoamd mäd do froaie Knoope

Hermann un Leni geenen älke Dai mädnunner ätter Skoule. Jo hieden dän glieke Wai. Hermann woonde oaber äigentlik ap Hollnerfoan, man hie waas siet sien tråde Skouljier bie Lanwers as „Mädchen für alles“.

Dät wieren gjucht rieke Ljude, do besieten ´n Winkel un een groote Buurderäi.

Lanwers Wäänte wieren deeruum altied fain inne Klodere.

Uumdät jo aller as Hermann wieren, hiede die Wäänt dät Gluk, altied wier moal ´n Bukse of ´n Hoamd as hoolfslieten tou kriegen.

So waas die Sköiler uk immer fain ounleken. Wan Hermann oaber dät blaue Hoamd mäd do aiske flugge Knoope inne Skoule oane hiede, dan kuud ju littje Leni sik goar nit sääd sjoo. Do Knoope moate ju so jädde liede un uk wäil hääbe.

„Hermann, kon iek do Knoope nit kriege, dien Mäme kon die ja uurse wier ansäie“, kwaad ju moor as een Moal tou him.

Noa, Hermann wüül dät nit, hie moate do Knoope uk jädde liede, un wät wüül Lanwers Engeline wäil kwede, wan hie do Knoope fon dät Hoamd sneed.

Leni roate oaber nit ap. Altied wier moaste ju juust düt Hoamd bewunnerje un benoarde sik, dät ju do Knoope nit kreech.

Hermann moate toulääsd nit moor outälle, dät Wucht moate hie daach do al so jädde liede. Ju skuul him jo nit dul wäide.

As hie dät Hoamd smäidens moal wier ounlook, statte hie sien Löwensoaks inne Buksentaaske. Dan fäng dät Böadeljen fon ju litje Läine ap´n Skoulwai al wier oun. As jo middeeges wier mädnunner ätter Huus geenen, sneed Hermann aan Knoop ätter dän uur fon sien Hoamd ou. Sogoar do littjere fonne Sleeuwen, nu hiede dät Wucht hiere Wille.

Lanwers Engeline siet bute un waas an Boone träidjen, as Hermann uum´t Bakhuus tou flüürjen koom.

„Hääst du al wier Haueräi häiwed, Hermann?“, ruup dät Moanske him toumäite, as ju him so mäd dät eepene Hoamd ounwaien kumen saach.

„Noa, Tante Engeline, Schousters Leni wüül do Knoope fon mien Hoamd hääbe. Do häbe iek hier do road.“

Skeelde häd Hermann nit kriegen, Engeline was sicher bliede, dät do Knoope nit bie´n Haueräi ferlädden geen wieren. Ju häd him fluks näie uut hiere Winkel hoald un wier ansäid.

Poor Jiere leter is Schousters Läine Hermann sien Wiewmoanske wuden. Ju waas Säisterske. Hiere Hermann häd ju so moonige Hoamde säärm säid un somäd uk mäd ful froaiere Knoope fersäin.

Gretchen Grosser (Uut „Mien Tuunschiere“)

Fent of Fendt?

Dät is nu al ´n poor Jiere häär.

Die plattdüütske Lädermoaker Jan Cornelius waas tou´n
Läiderfäst foar Baidene bie uus in Roomelse
inne Grote Skoule inne Aula.

Dät waas aan gans froaien Ätermiddai.

Die Roomelster Kinderchor soang määd Jan Cornelius plattdüütske Laidere. Soo uk
dät Roboter-Läid fon Jan.

Een Baiden moate daach appe Bühne kume un dän Roboter moakje.

Dät wüül dan Michael wäil fluks.

Nu geen dät loos. Wie aal hieden Täkste kriegen un soangen uk mee: Hop-hop,
Robi-Roboter, du büüst mien goude Fent!

Ätterdäm fräigede Jan Cornelius dän litje Michael, of hie dan wäil weet, wät aan Fent
is.

Fonsäärm wiste die Wäänt dät, hie is je die Suun fon aan groten Buur. Deeruum ruup
hie gans luud: „Aan Träkker is dät!“

Man do geen dät Laachjen loos!

Rektor Strootmann, die tou ju Tied noch Boas fonne Grote Skoule waas, fäl boalde
foar Laachjen rägels fon sin Stoul.

Man die Wäänt hiede daach gjucht, of nit?

Uut „Margeriten uut min Tuun“ fon Margaretha Grosser

Hannesoppe

Fröier, do waas dät noch uurs mäd do Hannen as däällich: Nu sitte jo dän heele Dai unner Dak un toanke bloot an't Oaiere-Lääsen. Uurtieden, do ron dät kittige Fuggenfäi uure Hoaf twiske Schäin un Schloppe, klaarde in't Sääf un in Eedmot, koakelde appe Toal un appe Tjaaske, un do Baidene spielden deermäd. Wan me säks of soogen Jier oold is, kon´m uk mäd Hannen spielje.

Fidi un Bertus, do bee Fänte fon Taljans, hieden sik een Hanne griepen un taagden deer wät mäd heeruume.

Jo ronnen deermäd ätter´n Poul, kiekje, of't wäil swimme wüül.

So fuul as jo uk touboalden, ju Hanne hiede deeran neen Feroarigaid. Do schuul't appe Laadere stiege ätter buppen in dän riesenen Boom, oaber deer hiede dät uk naan Sin foar.

Dan wüül´n do Wäänte dät Diert truch ´n Gat inne Hääge driuwe, un as dät deer nit fluks truchkroop, schoowen jo mäd two Hounde driftich ätter. Ju Hanne waas fon fromme Oart un liet sik ful gefalle. Nu oaber jülskede ju ap eenmoal luudhoals, un do bee ferfeerden sik so läip, dät jo an niks uurses toachten, as uuttourieten.

´N Schoft leter koom Babe Jaan anne Häge loangs, un do foond hie ju Hanne. Dät Diert kuud nit moor lope, hiede wäil ´n Been breeken of inwändich wät oukriegen. Wan´t him uk spiete, Jaan moaste ju Hanne schloachtje. Hie broachte ju dan inne Köäkene, un boalde stuud appe Maschine en Pot, wieroun ju Hanne sjoode schuul. As do Wäänte middegas ätter Huus koomen, rooken jo ju Hannesoppe inne Pot. Jo wieren oaber nit so driest, dät jo fräigden, wät ´t dan reke schuul.

Man Tal-Grätje noom se oarich in't Gebäd. Ju stuud fergrällt foar do bee, un do Wäänte bichteden boalde.

Een fon do bääste Lääsehannen waas´t wesen, schoolt Mäme, en rooden Koum hied se häiwed, un ju Seeke was rein tou noar.

Do bee Sändere stuuden deer un wisten nit ful tou kweeden.

As Mäme meende, dät ju nu nouch schuulden hiede, fräigede ju, un bie dät Fräigjen truude ju mäd dän Finger: „Wan jie noch insen so wät dwoo – wät meene jie wäil, wät dät dan rakt?“

Do bee Wäänte schuulden mäd hiere Oogene kuut ätter hiere Mäme uumehooch und an kwieden jo as uut een Mule: „Hannesoppe!“

Gretchen Grosser (Uut „Margeriten uut min Tuun)

Wieruum ölje do Swiene?

Mäme waas an Ponkuke-Boaken.

Twisketruch moaste ju noch ieuwen appe Hielde, uum do Hanne-nästere ättertoukiekjen.

As ju wierkoom, greep ju handich dät Broodsoaks un statt deermäd fon alle Kaanten unner dän Ponkuke.

As die nit moor anne Ponne fäästklieuwede, riskede hie sik ap, gleed inne Ääske un fäng oun tou ruljen.

Hie rulde truch ju epene Köäkendore appe Toal un dan ätter buten wai.

Ju oolde Mutte ron appe Tjaaske un saach bliede dän Ponkuke ounkumen. „Wier wolt du wai?“, ruup ju Mutte dän Ponkuke toumäite.

„Iek wol ap Vizite“, kवाद die Ponkuke.

„Iek kon nit goud here, wät kwiest du?“, fräigede ju oolde Mutte.

„Du moast wät tichter ätter mie toukume.“

Die Ponkuke rulde naier ätter ju Mutte tou un ruup nu gans fäl, dät hie ap Vizite gunge wüül.

In düssen Oogenblick snappede ju Mutte ätter dän Ponkuke un happede een groot Stuk fon him ou.

Do kroop die tjofjoondel grote Ponkuke in een Wroutegat.

Ju Mutte ron handich deerbäteien un fäng oun tou öljen.

Fon düsse Tied an ölje do Swiene.

Uut „Margeriten uut min Tuun“ fon Margaretha Grosser

Mauseleum

Jaan hiede sik inne Zoo-Winkel in Ait en Schlange koped. Ju friet oaber bloot griese Muuse. Deeruum broachte Jaan sik fluks hunnert Stuk mee.

As do nu aal apfreeten wieren, moaste Jaan wier mäd Rääd ap Ait an un wol noch insen wier hunnert Muuse koopje. „Noa“, kwaan die Winkelknäächt, „wie häbe neen Muuse moor un wie wollen uk neen wier häbe. Du moast nu al ätter Berlin fiere un deer in ´n Zoo ätterfräigje, dät sunt do eensigsten, do in Düütsklound noch griese Muze häbe.“

Nu mout Jaan ap Berlin an, fonsäärm mäd de Such.

Deer hiede hie oaber uk sun Päch. Do Ljude hieden uk neen Muuse moor un fertälden Jaan, dät dät do Muuse bloot noch in Moskau roate. Ju Adresse: „Mauseleum bei dem Kreml“ kricht Jaan fluks uut Berlin mee, sticht wier inne Such in Richtung Moskau.

Ättern Wieke eerst kumt Jaan wier in Huus an. Do Ljude in ´t Täärp sunt grääsich näischierich un frägje him, wo dät dan aal weesen is. „Iek bän gans läip enttäuscht wuden! As iek deer ap dän „Roode Plats“ waas, do studen deer wäil duusent Ljude foar dät Mauseleum, do Muuse koopje wüül´n. Jä, un as dät dan äntelk soo fier waas, dät iek anne Riege koom, do waas die Ferkooper dood.“

Gretchen Grosser (Uut „Margeriten uut min Tuun“)

Piff

Piff, soo hiet aan Boar un die waas gans tjuk un liet bruun. Hie woonde lifaleenich in een Huus, wät rozarood anstrieken waas un unner grätzich oolde Apelbome stued. Wan Piff Smoacht kreech, moakede hie eenfach sien Finster epen, plukkede sik aan Apel un ferputsede him.

Unner do gansen Jiere waas hie dät oaber läid, altied bloot Apele tou ieten. Deeruum sackerdaude hie altied snoachens truch Roomelse.

Insen saach hie do bute foar de Dore bie Bakker Bojert aan Kurich mä
Hunichkouken stounden, dän Heini deer wäl ferjeten hiede. Mon,
wät smoakeden Piff düsse Kouken goud! Nu toachte hie an goar niks uurses moor
un wude altied driester, uum an düsse Swäitigaid tou kumen.

Fonsäärm bleeuw dät nit stilkens. Bojerts Heini wude dät spits, dät Piff die Däif waas
un kwaad tou sien Hermine: „Soo gungt dät nit färe.

Do Jägere skällen düssen Boar moal oarich aan uur sin Päls baanje!“

Dät heerde ju litje Stefanie, ju dän tjukke brune Boar soo jätten liede moate. Ju
toachte deeruur ätter, wo dät wäl färe gunge kude, uumdät Piff tou sin smoakelge
Kouken koom, sunner stele tou mouten.

Do koom Stefanie een goude Idee. Ju fläide aan Kuurich ful bit an dän Rand mä
Huunichkouke un sliepede dän ätter dät rozarode Huus.

„Piff“, ruup ju, „kum häaruut!“ Die liet sik nit twäie nöigje, hie hiede fonsäärm al do
swäite Kouken fon wiedem reken. „lek häbe sun goude Idee“, kwaad Stefanie. Un die
Boar lusterde un nikkoppede.

Fon düssen Dai an tuuskeden Piff un Stefanie twäie inne Wieke aan Kurich
Hunichkouken juun aan Kurich mä Apele un aal wieren toufree: Piff,
umdät hie äigentlik daach aan gouden Käärdel waas, die nit jätten aan Däif weze
wüül, die Bakker Bojert, uumdät hie noch sillärge nit sun gouden Apelkouke boaken
hiede un Stefanie, uumdät die Boar Piff nu hiere bääste Fjuund waas.

Uut „Margeriten uut min Tuun“ fon Margaretha Grosser

Owie

Inne Adventstied moalden do litjen Baidene inne Religionsure een Krippken. Jo wieren gans iewerch deermäd tougoang. Dät Eene wüül dät noch beter moakje as dät Uur. Flugge Bielden kreech die Koaster tou sjoon.

Een deerfon gefäl him gans besunners. lezel un Okse studen ieuwenske dät Krippken und stuuf deerjun waas aan händigen Wäänt mäd rode Soken tou sjoon. Die Wäänt waas soo bliede, hie laachede. Soowät hiede die Koaster sillärge noch nit blouked.

Nu wüül die Koaster daach wiete, wät die Wäänt deer inne Staal soo nai bie dät Wienoachtswunner tou betjuuden hiede.

Hie fräigede dän litjen Moaler: „Wäl is dan die litje Wäänt deer ieuwenske dän lezel, die so grääzich bliede is un laached?“

„Koaster, dät weetst du nit?“, kwaan die litje Hannes, „dät is daach Owie, die deer laached. Koanst du uus ljoowste Wienoachtsläid nit?“

Nu wiste die Koaster oaber daach Beskeed:

Gottes Sohn, „o wie“ lacht...

Gretchen Grosser

Slikkerstangen

Uus Bääsjemääme hiede fröier altied wät foar uus Baidene in hiere Kuffer, wan't uk bloot drugede Apelistukke wieren. Deermäd kuud ju uus uuremäite bliede moakje.

Toumoal kuud ju uk Bumse moakje inne Ponne, do smoakeden fillicht goud! Dät waas wät, wät wieren wie bliede!

„Jee“, kwaan Bääsjemääme, „wät meene jie dan wäil, iek häbe in Hamburg Kökene leerd un uk dät Bumsemoakjen.“

Dät leeuwden wie domoals fonsäärm un wieren gans stolt ap uus Bääsje.

Poolmsundai, foar füftich Jiere, hiede Bääsjemääme sogoar Slikkerstangen moaked. Unkel August suurgede foar platte, littje Holtspoune, un Bääsjemääme troalde do inne Ponne inne Runde in Bumskliester. Smoakelge Karamel-Slikkerstangen kreegen aal do Baidene, do Taljans en Poolmstok broachten.

Dät hiede sik oaber gau heeruumespreken unner aal do Baidene, un uus Bääsjemääme hiede hiere breede Finsterboank ful stouden mäd Poolmstokke. Deeruur waas ju uk gjucht bliede, man Akkewülkes Bääsjemääme nit. Ju hiede fon hiere Bääsjebaiden uut Oosternboarch düt Jier naan Poolmstok kriegten.

Ju waas deeruur ferträitelk un fräigede hiere Dochter Gretchen.

Fonsäärm hiede ju hiere Wilma ätter Bääsjemääme soand mäd aan Poolmstok. Man ju waas deer wuddelk nit ankeemen. Wilma hiede unnerwains uk heerd: Bie Taljans rakt dät Slikkerstangen.

So moonige Poolmstok is dät Jier nit anne gjuchte Stede broachd wuden. Dät wieren do gjucht betüümde Tieden.

Däällich, wier dät alles an Swäitigaid rakt, kriege wie oaber nit aan eentsigsten Poolmstok. Is dät nit benoardelk?

Gretchen Grosser (Uut: Dööntjene un Fertälstere uut Seelterlound, Bd. 3)

Roschestwo: 'N Geschoank in de russiske Middewintertied

Dät waas die eerste Middewinter ätter dän twäide Kriech.

Iek waas domoals alwen Jier oold. Dät Kristbäiden hied wäil 'n bitje foar uus unner dän Wienoachtsboom laid, man in uus Stowe kuust du ju Middewinterstied nit so gjucht in 't Haat fäile.

Uus Babe lieuwede noch, man hie waas altied noch bie do Russen in Priezon in 'n Leger bie Schlesien. Dät wisten wie fon 'n Suldoat, die in dätvälge Leger so kroank wuden waas, dät do Russen him lope lät hieden.

Mien litje Brure un Sustere koanden niks uurs as Middewinter inne Kriechstied in 'n Huus sunner uus Babe, un so spielden jo gans bliede määd do Geskoanke, do uus Mäme foar him touhopeklüterd hiede, man iek kon mie dälich noch deerap besinne, dät uus Mäme läip ferträitelk waas.

In Russlound hat ju Middewinterstied Roschestwo, un Roschestwo wädt ap dän sogende Januoar fierd. Ap düssen Dai broachte uus dät Kristbäiden 'n besunner Geskoank – uus Babe.

Ida, uus Kusiene, hied hiere Bruur in 'n Leger in de Lünebörger Hede bie Munster bisoachd. In dän Such droop ju min Babe, un ju kuud him fertälle, dät die Such bloot bit Ooldenburich fierde.

So wiste Ida, dät uus Babe ju Sträite an dän Riekskenoal loangs ätter Huus lope wüül.

Ida fierde määd Rääd ätter Romelse. Nemens kon sik foarstale, wo bliede wie wieren, as dät junge Wucht uus ju Boskup broachte.

Mäme waas heelundal wäge, so fraude ju sik. Määd two Rede fierden ju un Unkel Fidi uus Babe toumäite. In Koampe droopen ze him.

Hie hied Slump häiwed. Hier un deer hied hie 'n Antje Wai määd 'n Hangstewoain meefiere kuud. Hie waas bliede, dät sin Bruur Fidi him 'n Rääd meebroachd hiede.

Unnerjuwiele hiede iek ju Köäkene määd 'n Stuk fon 'n oolden Jutesäk faideld. Iek weet noch, dät iek dän Plun goar nit gjucht uuttaie kude. Die Foutbeen waas noch wäit, as mien Oolden in Huus kemen.

Wät häbe iek mie ferskräkt, as iek so 'n oolden, utteerden Käär! tou sjoon kreeg. – Tou ju Tied waas uus Babe 39 Jier oold.

Sien Bäidene häd hie nit moal gröited. Hie druug 'n roaren, gräinen Jikkel, un ap dät Räägepound stuid in Ouljefawe ju Nummer 565.

Uus Babe liet sik in dän Kroakstoul fale. Mäme look him do Stöäwele uut. Nu saach iek, dät Babe neen Hozen oane hiede. Hie hied sik 'n bunte Diskdäke uum do Fäite un Bene wikkeld. Wät skoade uum ju flugge Diskdäke!, häbe iek toachd.

Nu siet Babe midde twiske uus. Wie wieren so bliede, dät hie wier in Huus was. Man hie? Hie saach uus goar nit, un hie saach uk goar nit, dät iek määd mien litje Hounde ju Köäkene oains foar him faideld hiede. Domoals kuud iek mie dät nit bigriep.

Dälich weet iek, wo wurich un ou uus Babe waas. Dut Roschestwo ap dän sogende Januoar 1946 häbe iek goud äntheelden, dan uus Mäme waas nit so truurich as ap uus oaine Hillige Äiwend.

Margaretha Grosser (Uut „Dööntjene un Fertälstere uut Seelterlound – Eigenverlag)